

bage til deres tidligere Forhold. Det vil være Dem Alle, mine Herrer! som ere komne sammen her fra Landets forskjellige Egne, bekendt, at der er mange Børnepligtige, der ere vendte tilbage i Vaabenstilstandstiden, som have tjent som Sergeanter, som Fourerer, som Corporaler, og som, naar de komme hjem, blive til hvad de have været før, Tjenestekarle, eller som Huusmands- eller Gaardmands-Sønner arbeide paa samme Maade som tidligere; det er ikke at mærke paa dem, at de i Felten have været Corporaler eller Sergeanter, og nu skulde der dog efter Udkastet gives disse 2 eller 3 Gange saa meget som dem, der ere blevne staaende som Menige. Saadant kan ikke forsvares, naar man gaar ud fra Forsørgelsesprincipet, thi det er aabenbart, at fordi en Mand har været Corporal eller Sergeant i Felten, trænger han ikke mere til Understøttelse, naar han kommer hjem, end den, som kun har været Menig. Naar Regjeringens Udkast skal forsvares, saa maa man gaae ud deraf, at Staten kan siges at have en større Forpligtelse mod den, som har tjent i en vigtigere Post, end mod den, som kun har tjent i en mindre vigtig Post. Et saadant Hensyn kan man virkelig tage og tage med Grund; men, mine Herrer! saa maa det dog tillige ikke oversees, at den Forpligtelse, Staten i saa Henseende har, ikke bliver ligesom mod alle, ikke bliver uafhængig af den Tjenestetid, den Paagældende har havt. Staten kan have en større Forpligtelse mod den, der har tjent i en høiere Charge, naar han har tjent længe og godt, og isærdeleshed naar han har tjent deri paa en saadan Maade, at han fra sin Ungdom af er traadt ind i Tjenesten og har opoffret sig til den, saa at han er bleven mindre vel stiftet til at træde ind i nogen anden Stilling; men naar han kun har tjent eet eller to Aar i en saadan Charge, kan Staten ikke derved paaføres Forpligtelse til, foruden den almindelige Invalidepension at give ham en Erstatning af 100 eller 200 Rbd. aarlig, saalænge han lever, det vilde være en aldeles uforholdsmæssig Opfyldelse af den Forpligtelse, som Staten kan siges at have. Fra dette Synspunkt er det Udvalget er gaaet ud; man har troet, at den

bibeholdes, man har troet, at der i enhver saadan Fordeling burde være et Spillerum, men man har troet, at det Tillæg, som skal gives for at have tjent i en høiere Charge, maatte være afhængig ikke alene af Tjenestegraden, men ogsaa af Tjenestetiden, saa at det kun blev de ældre Underofficerer, som havde tjent i længere Tid, som kom til at nyde en saa stor Understøttelse, som af Regjeringen var foreslaaet, medens derimod de, som havde tjent kortere Tid, vel skulde have noget Mere efter Tjenestetiden end de Menige, men dette kunde dog i Regelen, saaledes som Forholdene ere hos os, ikke blive et saa uforholdsmæssigt Tillæg, som af Regjeringen er foreslaaet.

Marineministeren: Det Princip, den ærede Ordfører har omtalt, ifølge hvilket det maatte anses for at være rigtigt, om alle Invalider, som hører til Underklasserne, ved deres Afgang bleve stillede lige, er Noget, som i den Grad vilde være uoverensstemmende med den militaire Anskuelse, at det vistnok fra det militaire Standpunkt maatte anses utilraadeligt. Den Mand, som har naaet en høiere Charge i Underklasserne, maa Militairtaten altid ansee for at have en større Berettigelse med Hensyn til Forsørgelsen, altsaa Afgang til en bedre Forsørgelse, end den, som staaer paa et af de lavere Trin. Imidlertid er der nu, istedetfor det, som af Regjeringen er foreslaaet, af det ærede Udvalg bragt i Forslag for Thinget en anden Basis, som støtter sig til Tjenestetiden. Det er kun for at gjøre opmærksom paa, at der er et Punkt, som man ikke kan lade aldeles ude af Betragtningen, at jeg skal tillade mig en Bemærkning. Den Mand, som efter f. Ex. et enkelt Aars Tjenestetid faares, saaer derved en betydelig mindre Pension end den, som bliver faaret efterat have tjent i længere Tid i samme Charge, og som altsaa ogsaa har opnaaet en i det Mindste noget høiere Alder; men det turde vel være, at netop den, som faares i en yngre Alder, er langt mere beklagelsesværdig, netop derved har et større Krav paa Forsørgelse, end den, som i en ældre Alder bliver faaret. Dette turde muligen tale imod den Anskuelse, som har gjort sig gjældende i Udvalget, og som man foreslaaer Thinget at gaae ind paa. Imidlertid